

Świadectwo wiary w katechezie

Katecheza jest wychowaniem w wierze, a realizuje się przez nauczanie i świadectwo. Wiary nie przekazuje się teoretycznie, ale przez życie wiarą. Katecheta pośredniczy i towarzyszy wychowankowi w drodze do spotkania osobowego z Bogiem jako świadek w wierze. Pojęcie „świadka” związane jest z osobą stwierdzającą zaistniały fakt, czy stan wydarzeń nie tylko przez słowa, ale wiernie całą osobą wyrażającą doświadczenie rzeczywistości, którą widział, stwierdził, przekonał się, kontaktował się i która to rzecz czy wydarzenie wywarło ogromny wpływ na jego życie. „Archetypem” świadka Zbawienia jest Chrystus, w Nim bowiem miłość Boża objawia się ludziom. Jezus jest świadkiem wiernym, w pełnym tego słowa znaczeniu (por. Ap 1,5; 3,14). Przyszedł On na świat po to, aby dać świadectwo Prawdzie (por. J 18,37). Świadczy o tym, co widział i słyszał u Ojca (por. J 3,11.32 n). Chrystus jest wzorem świadka Zbawienia, a zarówno świadectwo katechety, jak i cała działalność proroka Kościoła są udziałem w Jego świadectwie. W Deklaracji o wolności religijnej czytamy: „Dał bowiem świadectwo prawdzie, ale zaprzeczającym nie chciał jej narzucać siłą. Królestwa Jego bowiem broni się nie za pomocą ciosów; umacnia się ono przez dawanie świadectwa prawdzie i słuchanie prawdy, a wzrasta miłością, przez którą Chrystus wywyższony na krzyżu ludzi do siebie przyciągnął” (DWR 11). Charakterystyczne w wypowiedzi soborowej jest zwrócenie uwagi na fundament, czyli podstawę świadectwa – prawdę, wolność i doświadczenie w miłości (bez uciekania się do siły). Na potrzebę świadectwa w Kościele zwraca uwagę Konstytucja duszpasterska słowami: „Zadaniem Kościoła jest uobecnić i czynić niejako widzialnym Boga Ojca i Jego Syna wcielonego, przez nieustanne odnawianie się i oczyszczanie pod kierunkiem Ducha Świętego. Osiąga się to przede wszystkim świadectwem żywej i dojrzałej wiary, usprawnionej do tego, aby jasno mogła widzieć trudności i przezwyciężyć je. Wspaniałe świadectwo takiej wiary dawali i dają męczennicy. Ta właśnie wiara winna ujawniać swą płodność, przenikając całe życie wiernych, także i życie świeckich, pobudzając ich do sprawiedliwości i miłości, zwłaszcza wobec cierpiących niedostatek. Do okazywania obecności Boga przyczynia się wreszcie najbardziej miłość braterska wiernych, którzy jednomyślni w duchu, współpracują dla wiary Ewangelii i stają się znakiem jedności” (KDK 21). Świadectwo polega na uobecnianiu przez Kościół w życiu wiernych Prawdy pochodzącej od Boga. Uobecnienie prawdy Zbawienia dokonuje się wśród ludzi szczególnie przez sprawiedliwość i wzajemną miłość.

Świadectwo wiary realizuje się głównie na katechezie. W Dyrektorium Katechetycznym czytamy: „Katecheta w imieniu Kościoła występuje jako świadek chrześcijańskiego orędzia, który służy innym, dzieląc się z nimi owocami własnej dojrzałej wiary, a wspólne poszukiwanie mądrze kieruje do osiągnięcia zamierzonego celu” (DCG 76). Świadectwo katechety i cała działalność prorocka Kościoła jest udziałem w jednym świadectwie Jezusa Chrystusa. „W Ewangelii Pan wytrwale powierza Apostołom urząd głoszenia Słowa. Wybrał ich przez kilka lat, kształcił ich w atmosferze przyjaźni, ustanowił ich i posłał jako świadków i nauczycieli Orędzia Zbawienia” (DCG 66). Przy kształtowaniu postawy świadka dokument zwraca uwagę na atmosferę i klimat przyjaźni, w jakim następowało świadectwo Chrystusa. Autentyczność świadectwa związane jest z wejściem człowieka w posiadanie prawdy ewangelicznej nie tyle teoretycznie przez poznanie wiedzy, co przez pełne wiary i zaangażowania przyjęcie prawdy o Zbawieniu, która wzbudza ducha apostołskiego i budzi radość. „Apostoł jest człowiekiem aktywnie przeżywającym radość z posiadania prawdy i dobra, uczestniczenia w wartościach nadprzyrodzonych, które przepelniają jego serce” i chce się tą prawdą i radością podzielić z innymi, chce ją wypowiedzieć. Świadectwo jest daniem z „posiadanego”, a nie daniem ze swego, bo sam udzielający świadectwa działa w sposób wolny pod wpływem miłości, jaką przeżywa w stosunku do Chrystusa, jedyne świadka i czuje się z Nim zjednoczony – „żyję już nie ja, ale żyję we mnie Chrystus” (Ga 2,20).

Katecheta w katechezie występuje jako świadek wiary, bowiem głosi Chrystusa, a czyni to z całym zaangażowaniem osobowym w duchu miłości i radości. Świadek, jakim jest katecheta, nie zatrzymuje uwagi uczniów na sobie, ale w prawdzie świadectwa wskazuje na Chrystusa, którego chce przekazać jak najpełniej. „Przeto głosicielem Ewangelii jest ten, kto z największym nawet wyrzeczeniem i poświęceniem szuka zawsze prawdy dla przekazywania jej innym. Nigdy nie fałszuje on prawdy i nigdy jej nie ukrywa dla podobania się ludziom, wzbudzania podziwu i podniecenia umysłów, ani dla oryginalności czy chęci pokazania się. Nie gardzi prawdą; prawdy objawionej nie zaciemnia, kierowany niedbalstwem i lenistwem w jej poszukiwaniu lub wygodą, albo strachem. Nie zaprzestaje jej studiowania; służy jej wielkodusznie, nie zniewalając jej” (EN 78). Zatem katecheta przekazuje ewangeliczną prawdę z całym oddaniem i poświęceniem oraz chce sumiennie i wiernie służyć Prawdzie Objawionej. Świadectwo jest związane z ofiarą, a takie

zaangażowanie zwiększa wiarygodność świadka, czyni to bowiem z miłością i oddaniem całego życia. Świadek katechety wyraża się w jego słowach i czynach. W tym wypadku słowa są konieczne, ale niewystarczające, gdyż świadectwo wyraża się również życiem. Katecheta jest powołany przez Jezusa Chrystusa mocą Ducha Świętego na świadka Zbawienia i ma to wyrażać świadectwem życia. Katecheta bowiem nie tylko powtarza Orędzie Zbawienia, nawet jeśli dobrze to czyni (sam pozostając daleko), lecz potwierdza go własnym życiem i staje się „żywym znakiem tego, co obwieszcza”. Jego życie musi być dla ludzi „pierwszym katechizmem”, ku któremu się zwrócić. Katechizowani oczekują od katechety autentycznego człowieczeństwa, aby przybliżyć się do Boga ze swoimi problemami. Katecheta występuje jako świadek rzeczywistości zbawczej, która jest odpowiedzią na przyniesione problemy. Katechizowani chcą przez bliski kontakt i dialog przeżyć spotkanie z Chrystusem, w którym to spotkaniu pośredniczy katecheta.

Katechizowany, dzięki świadectwu, doświadcza siebie, Boga i innych, rozwijając wiarę świadomą i odpowiedzialną. Bez świadectwa osobowego i wspólnotowego istnieje w katechezie niebezpieczeństwo naturalizowania wiary. Dawanie świadectwa wiary swym życiem jest normalnym i podstawowym sposobem nauczania i głoszenia wiary. W przekazie wydarzeń zbawczych nie wystarczą dla przekazania wiary cechy dobrego nauczyciela i wychowawcy. Konieczny jest kontakt osobowy, w którym katecheta występuje z całą autentycznością żywej wiary i głębokiej duchowości. W Dyrektorium katechetycznym czytamy: „Zadanie powierzone katechezie domaga się od niego intensywnego życia sakramentalnego i duchowego, praktyki modlitwy, głębokiego zrozumienia wzniosłości

chrześcijańskiego orędzia i jego skuteczności w przemianie życia, gorliwej miłości, pokory i roztropności, które pozwalają na owocne działanie Ducha Świętego w osobach katechizowanych” (DCG 114). Tak więc rola katechety wychodzi poza ramy nauczania i wychowania, obejmując całe życie wiary, zaangażowanie oraz sięgając środowiska i kontaktu społecznego, w którym katecheta żyje dla innych jako żywy świadek wiary. Katecheza jest miejscem wspólnego dawania świadectwa o Chrystusie przez tę część Kościoła, jaką jest grupa katechetyczna, ale jest też miejscem kształtowania postawy świadka.

Propozycje dla katechetów:

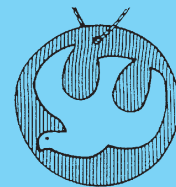
- ukazywać powołanie wszystkich do świadczenia o Chrystusie;
- przedstawiać przykłady wyznania wiary przez świętych, szczególnie męczenników;
- analizować współczesne wzory świadczenia o Chrystusie;
- doprowadzać dzieci i młodzież do rozumienia wielkich owoców wyznawania wiary;
- uświadamiać, że przez obecność na katechezie są już świadkami Chrystusa wzajemnie wobec siebie i wobec innych;
- szczególnie ubogacać motywy wyznawania wiary;
- omawiać, jak można być dziś świadkiem Chrystusa w świetle potrzeby i możliwości świadczenia;
- uwytatniać znaczenie życia według Ewangelii jako świadectwa wiary;
- uwrażliwiać na rolę cichego świadectwa;
- modlić się na katechezie o odwagę wyznawania wiary.

Ks. Stanisław Łabendowicz

W ramach przygotowań do przyjęcia sakramentu bierzmowania

Wstąpił na niebiosa...

[Propozycja do wykorzystania podczas Mszy Świętej lub Nabożeństwa Biblijnego]

„Wstąpił na niebiosa, siedzi po prawicy Boga Ojca wszechmogącego”

Tajemnicy Wniebowstąpienia Pańskiego też nie jest łatwo zrozumieć. Owa tajemnica jest ściśle związana z wiarą Jego uczniów. Apostoł Łukasz pisze: „Im też po swojej męce dał wiele dowodów, że żyje: ukazywał się im przez czterdzieści dni i mówił o królestwie Bożym. A podczas wspólnego posiłku przykazał im nie odchodzić z Jerozolimy, ale oczekiwać obietnicy Ojca. (...) ale gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jeruzalem i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi. Po tych słowach uniósł się w ich obecności w górę i obłok zabrał Go im przed oczu.

Kiedy jeszcze wpatrywali się w Niego, jak wstępował do nieba, przystąpili do nich dwaj mężowie w białych szatach. I rzekli: «Mężowie z Galilei, dlaczego stoicie i wpatrujecie się w niebo? Ten Jezus, wzięty od was do nieba, przyjdzie tak samo, jak widzieliście Go wstępującego do nieba»” (Dz 1,3-11).

Obłok zabrał Jezusa sprzed oczu uczniów (Dz 1,9). Obłok jest często symbolem tajemniczej bliskości Boga, jak na przykład w opowiadaniu o cudownym przejściu Izraelitów przez Morze Czerwone i jego dalszej wędrówce przez pustynię. Na pustyni jest on mocnym znakiem obecności Jahwe. Pan jest tutaj, towarzyszy nam, a jednocześnie pozostaje w ukryciu.

Łukasz, który jest również autorem Dziejów Apostolskich relacjonuje ostatnie ukazanie się Jezusa swoim uczniom. Dla Łukasza jest oczywiste, że Jezus przez owe czterdzieści dni objawia się już z domu Ojca, z nieba. „Zaprawdę powiadam ci: Dziś ze Mną będziesz w raju” (Łk 23,43), tak odpowiedział Jezus już z krzyża dobremu łotrowi. Wszelkie domysły, jakoby Jezus po swojej śmierci przebywał jeszcze czterdzieści dni na ziemi, są Łukaszowi obce. W takiej sytuacji powinniśmy zatrzymać się nad znaczeniem języka biblijnego. Jest to język ówczesnego świata, konkretniej język dawnego czasu, dla którego świat oznaczał tyle co: ziemia, niebo, podziemie. Biblijne wyznanie wiary w zmartwychwstanie oznacza – Zmartwychwstały Chrystus przekroczył owe wszystkie trzy miejsca.

Pisma Nowego Testamentu wspominają często o „pójściu do nieba” (1P 3,22), o „wejściu do nieba” (Hbr 9,24); On „został uniesiony do nieba” (Łk 24,51). Dzięki tajemnicy wniebowstąpienia Jezus zyskuje nieograniczoną moc, jak pisze św. Paweł: „aby wszystko napelnić” (Ef 4,10) potęgą Króla i łaską Odkupiciela.

Wstąpiwszy do nieba Jezus zasiadł po prawicy Ojca. Według metaforyki czysto ludzkiej prawa strona także u Boga uchodzi za bardziej nobliwą i zaszczytną. Wzmianka o prawicy – to niewątpliwie aluzja do chwały, jaka spotkała Jezusa w niebie po dokonaniu – za cenę upokorzeń i haniebnej śmierci – dzieła zbawienia świata.

Jezus „siedzi po prawicy Ojca”. Jest to prawda, do której nawiązują różni autorzy Nowego Testamentu. Św. Paweł na przykład pyta: „Któż może wydać wyrok potępienia? Czy Chrystus Jezus, który poniósł [za nas] śmierć, co więcej – zmartwychwstał, siedzi po prawicy Boga i przyczynia się za nami?” (Rz 8,34). Tak więc owo zasiadanie Jezusa po prawicy Ojca jest wypełnione czuwaniem, aby trwały w nas jak najdłużej skutki zbawczego dzieła Chrystusa.

„Stamtąd przyjdzie sędzić żywych i umarłych”

Sąd Ostateczny – powtórne przyjście Jezusa na koniec czasów – inspirowane od zawsze teologów, naukowców i ludzi sztuki, którzy próbują możliwie jak najdokładniej opisać scenariusz końca czasów.

Wiara w powtórne przyjście Syna Człowieczego sprawia, że czas Kościoła posiada charakter jednego wielkiego adwentu. Nikt jednak nie wie, kiedy nastąpi w czasie kres tego oczekiwania. Na pytanie uczniów, kiedy to będzie miało miejsce Jezus odpowiedział: „Nie wasza to rzecz znać czasy i chwile, które Ojciec ustalił swoją władzą” (Dz 1,7).

Pewne jest natomiast to, że według Ewangelistów i św. Pawła – powtórne przyjście Syna Człowieczego będzie poprzedzone powszechnym uciskiem, różnymi kataklizmami i cierpieniami: „Powstanie bowiem naród

przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu. Wystąpi głód i zaraza, a miejscami trzęsienia ziemi (...). A wówczas wielu zachwieje się w wierze; będą wzajemnie się wydawać i jedni drugich nienawidzić” (Mt 24,7-10). Ale ostatecznie dobro jednak zatriumfuje nad złem, co ze szczególną wyrazistością pokazuje św. Jan w ostatnich rozdziałach Apokalipsy (19,1-9; 20,7-10; 21,2-4). Samo zaś pojawienie się Syna Człowieczego tak opisuje Ewangelista: „Zaraz też po ucisku owych dni słońce się zaćmi i księżyc nie da swego blasku; gwiazdy zaczną spadać z nieba i moce niebios zostaną wstrząśnięte. Wówczas ukaże się na niebie znak Syna Człowieczego (...) przychodzącego na obłokach niebieskich z wielką mocą i chwałą” (Mt 24,29-30). Dlatego chrześcijanie modląc się ostatnimi słowami Pisma Świętego mówią: „Amen. Przyjdź, Panie, Jezu!” (Ap 22,20). Celem powtórnego przyjścia Jezusa na ziemię będzie dokonanie sądu nad żywymi i umarłymi. Taką władzę otrzymał Jezus od samego Ojca Niebieskiego: „Ojciec bowiem nie sądzi nikogo, lecz cały sąd przekazał Synowi” (J 5,22). Autor Apokalipsy w jednym ze swych widzeń tak ów sąd opisuje: „I ujrzałem umarłych – wielkich i małych – stojących przed tronem, a otwarto księgi. I inną księgę otwarto (...). I osądzono zmarłych z tego, co w księgach zapisano (...) i każdy został osądzony według swoich czynów” (Ap 20,12-13).

Bóg nie potrzebuje żadnych świadków, adwokatów, nie potrzebuje również kodeksów prawnych, aby na ich podstawie osądzić kogokolwiek z nas. Cała prawda o Sądzie Ostatecznym przerasta wyobrażenia człowieka i nie daje się opisać językiem ludzkim. Moja śmierć będzie zarazem moim „końcem świata”, moim sądem i ostatecznym spotkaniem z Synem Bożym. Człowiek, który w śmierci oddaje swoje życie Bogu sam weryfikuje swoje życie, zdaje relację z swoich zadań i uczynków.

Powtórne przyjście Jezusa i Jego Królestwo są głównym tematem Biblii. Bóg przychodzi na nowo na świat w zmartwychwstaniu i wywyższeniu Swojego Syna. Przez Jego Słowo, w sakramentach świętych i we Wspólnocie Kościoła jest z nami nieustannie obecny jak sam zapowiedział: „A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,20).

Każda niedziela, każde świętowanie Eucharystii jest wypatrywaniem przychodzącego Pana: „Głosimy śmierć Twoją Panie Jezu, wyznajemy Twoje Zmartwychwstanie i oczekujemy Twego przyjścia w chwale”.

Modlitwa

Boże, dziękuję Ci, że mnie kochasz i przebaczasz mi moje grzechy. Pomagasz mi być dobrym. Pomóż mi dzięki Twojej miłości być lepszym. Daj mi siłę, by żyć w jedności z Tobą, pomagać innym i sprawiać im radość. Błogosław mi na to wszystko. Amen.

Ks. Krzysztof Badeński

OGŁOSZENIA

na koniec roku katechetycznego 2012/2013

1. Należy zatroszczyć się o organizację katechezy w oddziałach przedszkolnych dla 3- i 4-latków oraz 5-latków na rok szkolny 2013/14. Od roku szkolnego 2011/12 jest obowiązkowa edukacja przedszkolna dla 5-latków, natomiast w wielu parafiach brakuje katechezy.

2. Podziękowanie za całoroczną pracę Wydziałowi Katechetycznemu: siostrze Marii Lużyńskiej (sekretariat), metodyczkom: s. Elżbiecie Gajowiak, p. Ewie Majcher i p. Jolancie Strojek; księżom wizytatorom: ks. Sławomirowi Adamczykowi, ks. Krzysztofowi Badeńskiemu, ks. Andrzejowi Gozdurowi i ks. Stanisławowi Piekielnikowi.

3. Szczególne podziękowania składam ks. Andrzejowi Gozdurowi za troskę o organizację radomskich spotkań rejonowych Radomia oraz ogólnodiecezjalnych w Wyższym Seminarium Duchownym w Radomiu, ks. Krzysztofowi Badeńskiemu za organizację rekolekcji dla katechetów oraz rekolekcjoniście ks. dr. Krzysztofowi Majowi. Ks. Sławomirowi Adamczykowi dziękuję za organizację pielgrzymki maturzystów. Wszystkim dziękuję za organizację konkursów katechetycznych i wiedzy religijnej.

4. Bardzo serdecznie dziękuję p. Justynie Adamczyk i współpracującej z nią p. Renacie Strzelec za całoroczne przewodniczenie w Komitecie reprezentującym katechetów, za wszelką troskę, trud i serce poświęcone naszej wspólnotce.

5. Pragnę wyrazić podziękowanie wszystkim diecezjalnym metodykom ds. katechezy: p. Elżbiecie Bieniek (Iłża); p. Bogumile Ludwikowskiej (Końskie); p. Annie Kogut (Kozienice); p. Joannie Grabskiej (Lipko); p. Krystynie Piechurskiej (Pionki); p. Marzannie Ocias (Skarżysko); p. Lidii Mergalskiej (Starachowice); p. Urszuli Seredyn (Opoczno i Tomaszów Mazowiecki); p. Marii Czyżewskiej (Zwoleń); p. Bożenie Sałek i p. Zbigniewowi Milczarskiemu (Radom).

6. Dziękuję PT. wszystkim katechetom za usługę katechetyczną: Księżom, Siostram zakonnym i Świeckim, za zaangażowanie w szkole i parafii. Dziękuję za zaangażowanie w organizowane przez nas konkursy na wszystkich poziomach oraz rejonowe i ogólnodiecezjalne zjazdy, sympozjum i spotkania, których tematyka wpisuje się w tegoroczny program Roku Wiary, a są ważnym etapem formacji.

7. Od 7 sierpnia 2013 r. wydawane będą misje kanoniczne do nauczania religii katechizującym, którzy z różnych racji nie mają misji stałej. Misję do nauczania religii odbiera katechizującym ks. proboszcz parafii, na terenie której znajduje się szkoła. Misję może odebrać również osobiście katecheta, przedstawiając pisemną prośbę ks. proboszcza.

8. W czasie wakacyjnym zachęcam do odwiedzin Wydziału, celem odebrania właściwych zaświadczeń, dostarczenia zaległych dokumentów, uregulowania należności za „Zeszyty Formacji Katechetów”.

9. Wraz ze zbliżającym się nowym rokiem szkolnym 2013/2014 przypominam o obowiązujących w naszej diecezji katechizmach i pomocach katechetycznych. Należy je nabywać przez pośrednictwo Księgarni św. Kazimierza w Radomiu (tel. 48 3406230).

10. Zjazdy na rozpoczęcie nowego roku szkolnego 2013/14 odbędą się w następujących terminach:

- 29 sierpnia 2013 r. (czwartek) godz. 9.30 – siostry zakonne i katecheci świeccy;

- 30 sierpnia 2013 r. (piątek) godz. 9.30 – księża i zakonnicy.

11. Numery podręczników do nauki religii obowiązujące w diecezji radomskiej są podane na stronie internetowej Wydziału Katechetycznego.

Dyrektor Wydziału Katechetycznego
Ks. Stanisław Łabendowicz

DYŻURY SEKRETARIATU I WIZYTATORÓW

♦ Wydział Katechetyczny

Radom, ul. Malczewskiego 1, tel. 48-34 06 238 (sekretariat)

1-5 lipca 2013 r.

poniedziałek - piątek 9⁰⁰-13⁰⁰ s. Maria Lużyńska ZCMN

7-31 sierpnia 2013 r.

poniedziałek - piątek 9⁰⁰-13⁰⁰

**BIULETYN
KATECHE-
TYCZNY**

Wydawca: Wydział Katechetyczny Kurii Diecezji Radomskiej. **Adres:** ul. Malczewskiego 1, 26-600 Radom, tel/fax 48-34 06 238; **www.katecheza.radom.opoka.net.pl**; **e-mail:** webmasterwydzial@poczta.opoka.org.pl